

2. Utrata tytułu podchorążego, w przypadku określonym w ust. 1 pkt 2, następuje z dniem wydania ostatecznego orzeczenia, o którym mowa w art. 79 ust. 3 ustawy.

§ 8. 1. Żołnierz odzyskuje utracony tytuł podchorążego w razie uchylecia wyroku, w którym orzeczono środek karny pozbawienia praw publicznych lub degradację — z dniem uprawomocnienia się wyroku uchylającego wyrok skazujący.

2. Żołnierz niebędący w czynnej służbie wojskowej odzyskuje, na swój wniosek, tytuł podchorążego w razie przywrócenia obywatelstwa polskiego — z dniem wydania ostatecznej decyzji w tej sprawie.

§ 9. Tytuł podchorążego uzyskany przed dniem wejścia w życie rozporządzenia jest tytułem podchorążego w rozumieniu niniejszego rozporządzenia.

§ 10. Tytuł podchorążego przysługuje także słuchaczom rozwiązanej Wojskowej Akademii Medycznej, kończącym studia na Uniwersytecie Medycznym w Łodzi.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

Minister Obrony Narodowej: *J. Szmajdziński*

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone zarządzeniem Ministra Obrony Narodowej z dnia 5 lipca 1993 r. w sprawie tytułów wojskowych żołnierzy innych niż zawodowi (M. P. Nr 35, poz. 361), zachowanym w mocy na podstawie art. 15 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Milicji Obywatelskiej, ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, ustawy o uposażeniu żołnierzy, ustawy o Policji, ustawy o Urzędzie Ochrony Państwa, ustawy o Państwowej Straży Pożarnej, ustawy o kontroli skarbowej, ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, ustawy o Służbie Więziennej oraz ustawy o Inspekcji Celnej (Dz. U. Nr 81, poz. 877).

1580

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 19 sierpnia 2003 r.

w sprawie przeprowadzania zaciągu ochotniczego

Na podstawie art. 109 ust. 3 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2002 r. Nr 21, poz. 205, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) szczegółowe zasady przeprowadzania zaciągu ochotniczego do czynnej służby wojskowej;
- 2) sytuacje, w których przeprowadzany będzie zaciąg ochotniczy;
- 3) sposób ogłaszania zaciągu ochotniczego;
- 4) warunki, jakie muszą spełniać osoby podejmujące zaciąg ochotniczy;
- 5) sposób postępowania z osobami zgłaszającymi się, w ramach zaciągu ochotniczego, bezpośrednio do dowódców jednostek wojskowych.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 74, poz. 676, Nr 81, poz. 732, Nr 113, poz. 984 i 985, Nr 156, poz. 1301, Nr 166, poz. 1363, Nr 199, poz. 1673 i Nr 200, poz. 1679 i 1687 oraz z 2003 r. Nr 45, poz. 391, Nr 90, poz. 844, Nr 96, poz. 874 i Nr 139, poz. 1326.

§ 2. W razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny może zostać przeprowadzony zaciąg ochotniczy do czynnej służby wojskowej.

§ 3. Zaciąg ochotniczy przeprowadza się w sytuacjach wystąpienia:

- 1) zwiększonych potrzeb osobowych związanych z obronnością państwa lub wypełnieniem zobowiązań sojuszniczych;
- 2) istotnych zakłóceń procesu mobilizacyjnego uzupełniania jednostek wojskowych żołnierzami rezerwy;
- 3) potrzeb uzupełnienia stanów osobowych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, a uzupełnienie sposobem zwykłym jest utrudnione.

§ 4. 1. Decyzje w sprawach ogłoszenia zaciągu ochotniczego podejmują:

- 1) Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego — jeżeli zaciąg ochotniczy będzie prowadzony na obszarze kilku okręgów wojskowych;

2) dowódca okręgu wojskowego — jeżeli zaciąg ochotniczy będzie prowadzony na obszarze jego działania.

2. Zaciąg ochotniczy, o którym mowa w ust. 1, ogłaszają szefowie wojewódzkich sztabów wojskowych, w drodze obwieszczeń i komunikatów w prasie, radio i telewizji, jak również w inny sposób przyjęty na obszarze ich działania. W obwieszczeniach i komunikatach podaje się miejsce i termin przeprowadzenia zaciągu oraz preferowane specjalności wojskowe, kwalifikacje zawodowe i predyspozycje oczekiwane od ochotników.

3. W obwieszczeniach lub komunikatach, o których mowa w ust. 2, szefowie wojewódzkich sztabów wojskowych mogą określić dowódców jednostek wojskowych, do których można zgłaszać się bezpośrednio w sprawach zaciągu ochotniczego.

§ 5. W razie konieczności podjęcia natychmiastowego działania szef wojewódzkiego sztabu wojskowego może ogłosić zaciąg ochotniczy z własnej inicjatywy, powiadamiając o tym niezwłocznie dowódcę okręgu wojskowego.

§ 6. W razie ogłoszenia zaciągu ochotniczego szef wojewódzkiego sztabu wojskowego powiadamia o tym niezwłocznie wojewodę.

§ 7. 1. Do pełnienia czynnej służby wojskowej mogą zgłaszać się, w drodze zaciągu ochotniczego, poborowi i żołnierze rezerwy zdolni do pełnienia czynnej służby wojskowej.

2. Do pełnienia czynnej służby wojskowej mogą zgłaszać się, w drodze zaciągu ochotniczego, również osoby, które nie stawały do poboru lub nie podlegają obowiązkowi służby wojskowej, pod warunkiem że ukończyły siedemnaście lat życia i nie ukończyły sześćdziesięciu pięciu lat życia w przypadku mężczyzn albo pięćdziesięciu pięciu lat życia w przypadku kobiet.

3. Osoby, o których mowa w ust. 1 i 2, zgłaszają się w sprawach zaciągu ochotniczego do właściwego, ze względu na ich miejsce stałego pobytu lub pobytu czasowego trwającego powyżej dwóch miesięcy, wojskowego komendanta uzupełnień lub do dowódców jednostek wojskowych wskazanych w obwieszczeniu szefa wojewódzkiego sztabu wojskowego.

§ 8. Ochotnikom przysługuje prawo wyboru, w miarę możliwości, rodzaju Sił Zbrojnych, rodzaju wojsk lub jednostki wojskowej, w której chcą pełnić czynną służbę wojskową, jeśli spełniają oni warunki wymagane do odbywania w nich tej służby.

§ 9. Ochotnicy, uznani za zdolnych do służby wojskowej, są powoływani do czynnej służby wojskowej w terminie uzgodnionym z dowódcą jednostki wojskowej.

§ 10. 1. Ochotników — przedpoborowych i poborowych, którzy nie stawali do poboru, oraz inne osoby, które nie mają określonej zdolności do czynnej służby

wojskowej, wojskowy komendant uzupełnień kieruje do komisji lekarskiej w celu określenia zdolności do czynnej służby wojskowej.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, po ustaleniu ich zdolności do służby wojskowej, są powoływane do czynnej służby wojskowej do jednostek wojskowych prowadzących podstawowe szkolenie wojskowe.

§ 11. 1. W zależności od wyszkolenia ochotników — żołnierzy rezerwy, wojskowy komendant uzupełnień powołuje do czynnej służby wojskowej:

1) wyszkolonych żołnierzy rezerwy — do jednostek wojskowych, zgodnie z aktualnymi potrzebami uzupełnieniowymi;

2) niewyszkolonych żołnierzy rezerwy — do jednostek wojskowych prowadzących podstawowe szkolenie wojskowe.

2. Podział żołnierzy rezerwy na wyszkolonych i niewyszkolonych określają przepisy rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 6 lutego 2001 r. w sprawie ćwiczeń wojskowych żołnierzy rezerwy (Dz. U. Nr 13, poz. 118).

§ 12. Dowódcy jednostek wojskowych, o których mowa w § 4 ust. 3:

1) kwalifikują ochotników zgłaszających się w ramach zaciągu ochotniczego pod kątem ich przydatności do pełnienia czynnej służby wojskowej w podległej jednostce wojskowej;

2) zapewniają ochotnikom na czas kwalifikowania, o którym mowa w pkt 1, a ochotnikom, którzy zostali zakwalifikowani jako przydatni do pełnienia czynnej służby wojskowej w jednostce wojskowej, do czasu ich powołania do tej służby, tymczasowe zakwaterowanie i wyżywienie oraz wyposażają ich w środki higieny osobistej;

3) niezwłocznie przesyłają do wojskowego komendanta uzupełnień wykaz ochotników ubiegających się o powołanie do czynnej służby wojskowej i zakwalifikowanych do tej służby, w którym ujmuje się: stopień wojskowy, imiona i nazwisko, imię ojca, datę i miejsce urodzenia, miejsce pobytu stałego lub pobytu czasowego trwającego powyżej dwóch miesięcy, stosunek do służby wojskowej oraz kategorię zdolności do służby wojskowej, jeżeli ochotnik ma ją określoną, oraz wniosek o powołanie ich do czynnej służby wojskowej, wraz z dołączoną do niego pisemną zgodą ochotnika na to powołanie;

4) informują ochotników, którzy nie zostali zakwalifikowani jako przydatni do pełnienia służby w podległej jednostce, o możliwości zgłoszenia się przez nich w sprawach zaciągu ochotniczego do właściwego wojskowego komendanta uzupełnień.

§ 13. Wojskowy komendant uzupełnień, o którym mowa w § 7 ust. 3, kieruje do jednostki wojskowej, do której zgłosili się i zostali zakwalifikowani ochotnicy,

upoważnioną osobę w celu dokonania czynności związanych z powołaniem ochotników do czynnej służby wojskowej.

§ 14. 1. Poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej ochotnicy zgłaszają się do polskiego urzędu konsularnego, który kieruje ich do właściwego wojskowego komendanta uzupełnień lub osoby przez niego upoważnionej do załatwiania spraw związanych z zacięciem ochotniczym.

2. Wojskowym komendantem uzupełnień, o którym mowa w ust. 1, jest:

- 1) w odniesieniu do obywatela Rzeczypospolitej Polskiej czasowo przebywającego za granicą — woj-

skowy komendant uzupełnień właściwy ze względu na miejsce pobytu stałego lub pobytu czasowego trwającego powyżej dwóch miesięcy w kraju;

- 2) w odniesieniu do obywatela Rzeczypospolitej Polskiej stale zamieszkałego za granicą — Wojskowy Komendant Uzupełnień Warszawa-Śródmieście.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *J. Szmajdziński*

1581

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 21 sierpnia 2003 r.

w sprawie wojskowych organów weterynaryjnych

Na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 1999 r. Nr 66, poz. 752, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa organizację wojskowych organów weterynaryjnych wykonujących zadania:

- 1) na terenie jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej;
- 2) w stosunku do wojsk obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2. 1. Wojskowymi organami weterynaryjnymi są:

- 1) Szef Służby Weterynaryjnej — Inspektor Weterynaryjny Wojska Polskiego;
- 2) wojskowi inspektorzy weterynaryjni.

2. Wojskowymi inspektorami weterynaryjnymi są:

- 1) zastępca Inspektora Weterynaryjnego Wojska Polskiego;
- 2) lekarze weterynarii wojskowych ośrodków medycyny prewencyjnej;

- 3) wojskowy weterynaryjny inspektor farmaceutyczny;
- 4) epizootiolog szefostw służby zdrowia rodzajów Sił Zbrojnych;
- 5) epizootiolog floty i portów wojennych;
- 6) epizootiolog wydziałów służby zdrowia dywizji i samodzielnych brygad;
- 7) lekarz weterynarii kursu szkolenia przewodników i tresury psów służbowych;
- 8) epizootiolog Dowództwa Garnizonu Warszawa.

§ 3. Wojskowe organy weterynaryjne, o których mowa w § 2, tworzą Wojskową Inspekcję Weterynaryjną.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

Minister Obrony Narodowej: *J. Szmajdziński*

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 29, poz. 320, Nr 123, poz. 1350 i Nr 129, poz. 1438, z 2002 r. Nr 112, poz. 976 oraz z 2003 r. Nr 52, poz. 450 i Nr 122, poz. 1144.

²⁾ Niniejsze rozporządzenie poprzedzone było zarządzeniem nr 2/MON Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2003 r. w sprawie organizacji i trybu wykonywania zadań przez Wojskową Inspekcję Weterynaryjną (Dz. Urz. MON Nr 3, poz. 14), które zostało pozostawione czasowo w mocy na podstawie art. 13 ustawy z dnia 14 lutego 2003 r. o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 52, poz. 450).